

BĀ•BRLINKY A DĀŠDKOVĀ%

NedĀle, 19 Ā™Ā-jen 2014

AĀ¾ z dalekého zámoĀ™í, od jednoho našeho vĀrného kamaráda, pĀ™išlo následující zamyšlení nad promĀnami, které nám pĀ™ipravuje stĀ™í. Sama jsem se s tím setkala uĀ¾ kdysi dávno, kdyĀ¾ jsem mé, tehdy sotva šedesátileté mamince vytýkala, jaká je vztahováĀnĀ, urĀ¾livĀ a vĀbec, vĀbec s ní není k vydrĀ¾ení! Ona se jen zasmála a odpovĀdĀla: "Jen poĀkej, uvidiš za takových deset let, to budu podstatnĀ horší!" Mj. ta naše tehdejší hádka byla z mojí viny :-)))

ĀĀm déle jsou partnĀ™i spolu, tím víc se hádají. Odchodem do penze vše vrcholí. Vzdejme se snĀ, Ā¾e ve stĀ budeme se svými partnery Āi partnerkami sedĀt na zahrádkách a usmívat se na sebe. Zábavní muĀ¾i se mĀní v nerudné dĀdky, starostlivé Ā¾eny v komandující semetricky. „Kdo se s tím nesetkal, obvykle nevĀĀ™í, jaké naschvály si senioĀ v partnerství dokĀ¾ou dĀlat.“ Nemyslete si, Ā¾e lidé, kteĀ™í spolu vydrĀ¾í do penze, pak Ā¾ijí jako dvĀ hrdliĀ. se opravdu nesetkávám, kdyĀ¾ uĀ¾, tak kaĀ¾dá sedí na svém bidýlku. "Co dnes dĀláš k obĀdu?, ptala se nedávno jedna penzistka druhé. „VaĀ™enou brokolici.“ „To Ā™íkáš Āasto, vy ji máte rádi? MĀj muĀ¾ vaĀ™enou brokolici pĀ™ímo nesnáší.“ „No právnĀ, mĀj ji také nesnáší, proto ji dĀlám.“

PĀtaĀ™icetiletá uĀitelka popisuje vztah svých pĀtasedmadesátiletých rodiĀ: „O víkendu jsem je pozvala na Za dva dny spolu promluvili celkem pĀt vĀt. KdyĀ¾ jsem se mámy ptala, proĀ jsou pohádaní, nechápavĀ se na mĀ podívala "VĀdyĀ¾ spolu nemluvíte", Ā™íkala jsem. "A o Āem s ním chceš, prosím TĀ, mluvit", odpovĀdĀla. ĀĀ™í šokovalo, kdyĀ¾ náhodou vyslechl hovor své matky a jejích kamarádek. Slyšel, jak mluví o jeho otci:

„Nemít vás, holky, nedostanu se vĀbec mezi lidi. On uĀ¾ nechodí nikam, a kdyĀ¾ se oblékám, Ā™íká, zase jdeš utrácet, co? “ … „PoĀ™ád tak šetĀ™í? “… „Je to rok od roku horší. Zapisuje všechno, co jsme koupili, dĀ™ív psal jen vĀtší výdaje, teĀ uĀ¾ i sirky a kaĀdý rohlík. „PoĀkej, vydrĀ¾. Ā¾ bude po nĀm, prodáš ty jeho obrazy a pojedš k moĀ™i.“ … „PoĀ™ád si to Ā™íkám, ale jednou mĀ rozĀílí tak, Ā¾e bude po mnĀ dĀ™íve, neĀ po nĀm. PĀ™ekvapený sy

Ā™ešit: „Tati, nemĀli byste si s mámou tĀ™eba nĀkdy nĀkam vyjít?“ „Blázníš? Jí by udĀlalo radost, kdybych za ní bĀhal jako pes se slevovým letákem v zubech. PoĀ™ád nosí domĀ nĀjaké krámy a nechápe, Ā¾e v našem vĀku uĀ¾ pĀ™ece vĀbec nic nepotĀ™ebujeme kupovat.“ „Jak nepotĀ™ebujete? Mluvíš jako by ses chystal umĀ™ít, vĀdyĀ¾ je ti teprve pĀ™es sedmdesát.“ „No, však jo. To jen máma si poĀ™ád myslí, Ā¾e je mladice.“ Nejde o náhodné náĀky nĀkolika nespokojencĀ, jde naopak o jev velmi Āastý

Psychologové tvrdí, Ā¾e je pro souĀasnou společnĀnost dokonce typický. Tak výrazné neshody mezi partnery vyšeho vĀku, kteĀ™í mají za sebou dlouholetý vztah, dĀ™ív Āasté nebyly, protoĀ¾e se lidé nedoĀ¾ivali tolik nyní. DĀchod je fenoménem teprve dvacátého století. Lidé dĀ™ív neĀ™ešili, jestli si v penzi rozumĀjí, jestli pĀjdo společnĀ do obchodu Āi na procházku, protoĀ¾e velmi Āasto umírali uĀ¾ v dobĀ, kdy ještĀ pracovali. JenĀ¾e nám partnerství vydrĀ¾elo tĀ™icet i více let, pĀ™eĀkali jsme v nĀm všechny Āivotní pohromy, hádky a pokušĀeká nás jeho nejrizikovĀjší fáze: pobyt v penzi. Co si s tím poĀit? Nikdy jsme pĀ™ece netrĀvili celé dny

dva, spolu jen tak doma. Starali jsme se o dĀti, dĀlali s nimi po veĀerech úkoly, Ā™ešili jejich problémy v pubertĀ, vydĀlávali na jejich studium, budovali chaty a chalupy, mĀli pĀ™átele a koniĀky. Ale pĀ™edevším jsme velkou Āást dnĀ trĀvili v práci. Být jen tak spolu s partnerem Āi partnerkou celé dny, to neznáme. A pak nĀkdy opravdu aĀ¾ po mnoha letech souĀítí koukáme, co se to vedle nás vlastnĀ vyliĀlo. VĀk má totiĀ¾ i své stinné stránky. ĀĀsto staĀí, Ā¾e vĀtšina vlastností se s postupujícím vĀkem zvyrazĀje. NevĀĀ™te tomu, Ā¾e z ponĀkud cholerického muĀ¾e bud

dobromyslný méĀa, kterého nic nerozhází. Mnohem pravdĀpodobnĀji z nĀj bude zlostný staĀ™ík. Umocnit se mĀĀ¾e i Ā¾ a podobné vztahové a individuální lahĀdky. Ano, s pĀ™ibývajícím vĀkem se výraznĀji projevují vlastnosti. Neplatí, Ā¾e tĀ™iceti a víceletém partnerství jsme jeden na druhého tak zvyklí, Ā¾e se nemĀĀeme pĀ™ekvapit. Pravda je taková, Ā¾e k vlastnost Āi zvyk, který nám na partnerovi Āi partnerce trošku vadil, pĀ™ípadnĀ pĀ™ípadal roztomile zvláštní, Āasem naroste do obludných rozmĀrĀ a zaĀne nás rozĀilovat. Všechny rozdily mezi muĀ¾em a Ā¾enou se ve prohlubují. Ā½ena chce nĀco Ā™ešit a mluvit, muĀ¾ ne. PĀ™í hádce muĀ¾ odchází. Ideální je, kdyĀ¾ má kam. Do garĀ¾e, do dílny, kdyĀ¾ má nĀjakého koniĀka. Mnohem horší je, kdyĀ¾ nemá kam jít. Starší muĀ¾e vidíte na procházkách v pĀ™írodĀ, naopak starší Ā¾eny ĀastĀji chodí po nákupních centrech, koukají do výloh. To muĀ¾i nesnášejí, zatímco Ā¾eny nesnášejí procházky v lese. KdyĀ¾ v penzi chodí kaĀdý sám, kde to má rád, ideální. PotíĀ¾ je v tom, Ā¾e muĀ¾i si pod pojmem spokojený Āivot v penzi pĀ™edstavují nĀco jiného neĀĀ¾eny. Z muĀšpĀšní v práci a zábavní ve společnĀnosti, se ke stáru stávají morousové. NemĀĀou za to. MĀĀ¾e za to jejich hormon testosteron, který s pĀ™ibývajícím lety ubývá. A to se projevuje tak, Ā¾e muĀ¾i jsou podráĀĀní, nemluvní, nespok

Partnerky, ba celé rodiny se diví, proč sedí celé dny v dílně, v garáži, zavěšení v pokoji nebo jsou hodiny na procházce. Když se jich někdo zeptá, jestli nejsou nemocní, je zle. Stárnoucí muži si zásadně nepoužívají, a by mohli být nemocní. O mužském stárnutí se v posledních letech mezi lékaři mluví víc než o stárnutí žen. Jeden z mýtů o stárnutí se s nimi ženy vyrovnávají hůř. V době, kdy se jde do penze, to rozhodně neplatí. Žena má totiž i v důchodu co dělat. Stále nakupuje, plní práci, vaří, pomáhá s vnoučaty. Nepřemýšlí o tom, na rozdíl od mužů, jak to v jejím bývalém zaměstnání je, má i bez ní fungovat... Na internetu se dají na stránkách určených starší generaci najít rady, jak se připravit na manželství v penzi. Otázkou je, zda tento typ rad k němu je. Většina oslovených penzistů se shodla, že ne.
(z internetu)